

ANAKONDY SE NEVÁŽÍ

MARKÉTA CHALOUPKOVÁ
LUCIE NOVOTNÁ

ANAKONDY SE NEVÁŽÍ

Markéta Chaloupková

Lucie Novotná

Anakondy se neváží
© Markéta Chaloupková - texty
© Lucie Novotná - ilustrace

Jazyková korektura: Dana Rudolfová

Nakladatel:

Josef Chaloupka
Do čtečky.cz
www.doctecky.cz
Liberec 2020

978-80-907927-9-1

Obsah

1. Abeceda - básničky a obrázky

2. O Horácovi, který neuměl do pěti počítat

Krátký matematický příběh, který vysvětluje čísla 1-10

3. Barevné pohádky

Netradiční básničky na motivy známých pohádek, každá pohádka v jiné barvě

Anakondy se nikdy neváží,
nemají pro ně totiž dost závaží,
ze všech hadů světa jsou nejtěžší,
být v něčem první vždycky potěší.

Bizoni a Indiáni

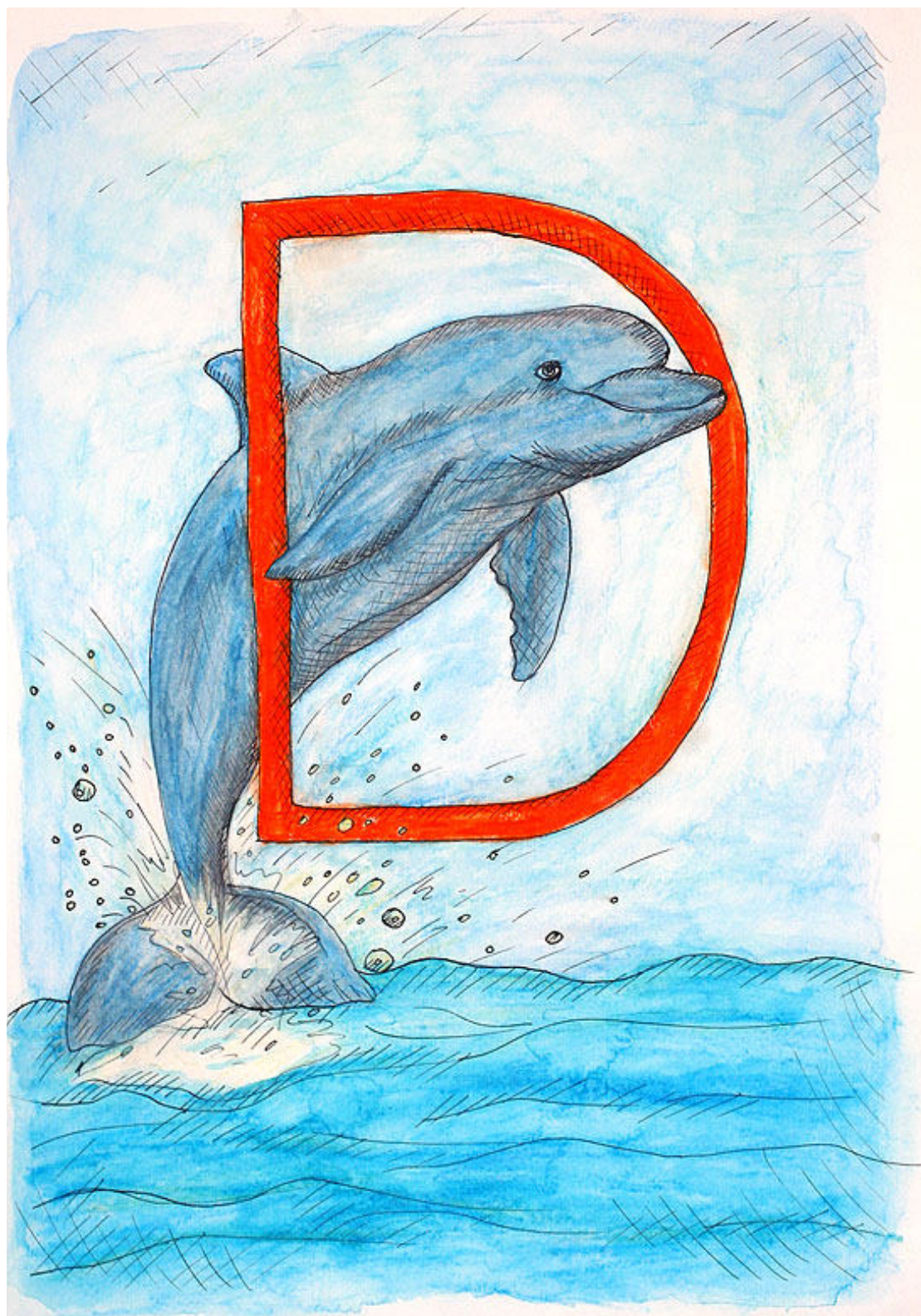
ti se měli vždycky rádi,
po stepích se honili,
dost si přitom užili.

Cibetky nemají kávovar,
kávu si nevaří,
přesto ji jedí po kilech,
když se jim zadaří.

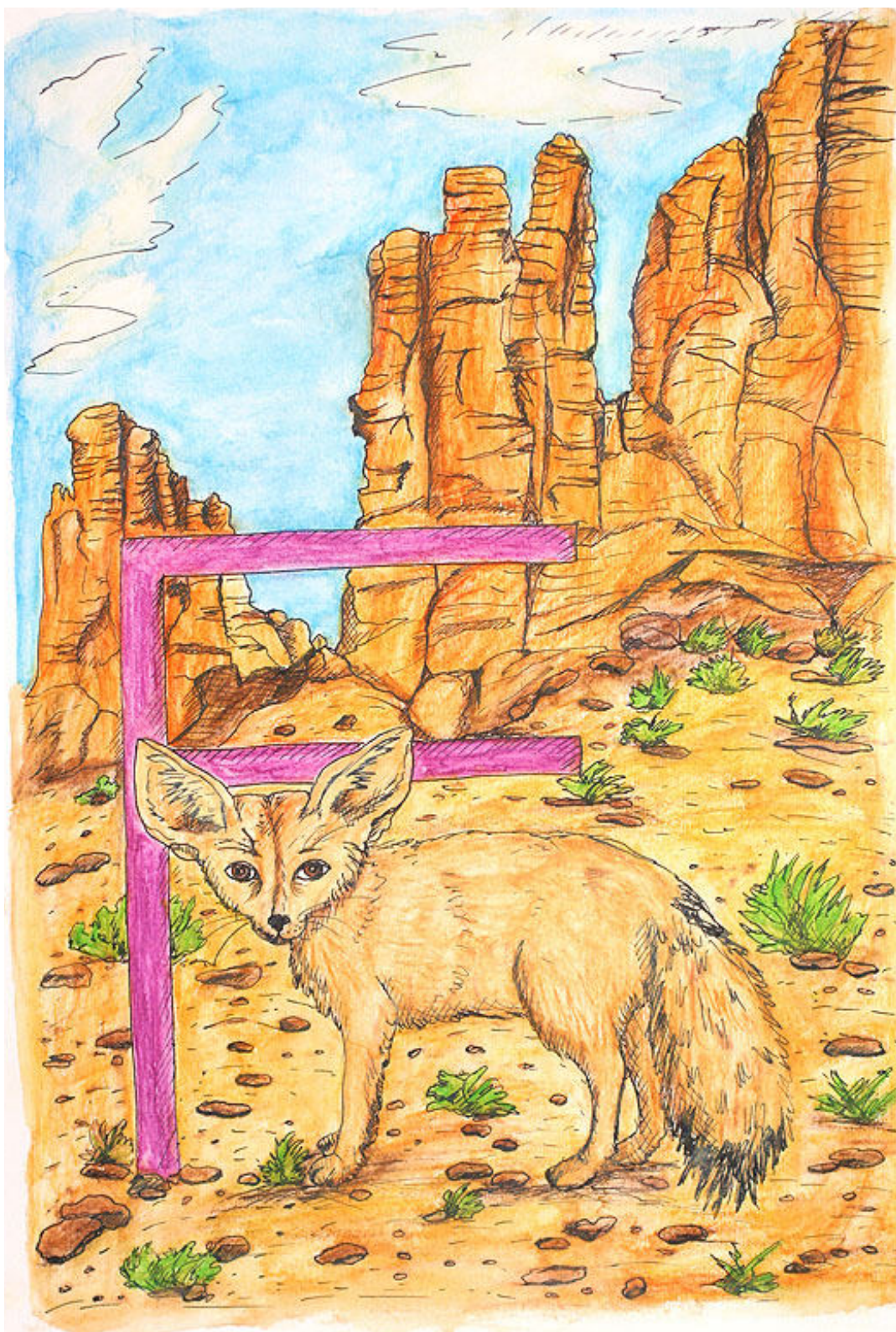
Čáp si dal hnízdo na komín,
aby ho každý viděl,
je totiž skvělý architekt,
nemá, zač by se styděl.

Ač vypadá jako ryba,
byla by to velká chyba
myslet si, že mléko nezná,
delfín, ten se prostě nezdá.

Emu našel na písku
pytlík plný penízků,
ztratil je tam líný kluk,
kterému je všechno fuk.

Jednou jeden malý **f**enek,
vystopoval smečku fenek,
zjistil, že to nejsou lišky,
tak šel radši hledat hlízký.

Gepardi mohou závodit
tak jedině s autem,
kdo by je mohl dohonit?
Ještě loď s kosmonautem.

Po nebi letí **h**avrani,
krajinu mají jak na dlani,
když sníh na jaře taje,
spatří i hranostaje.

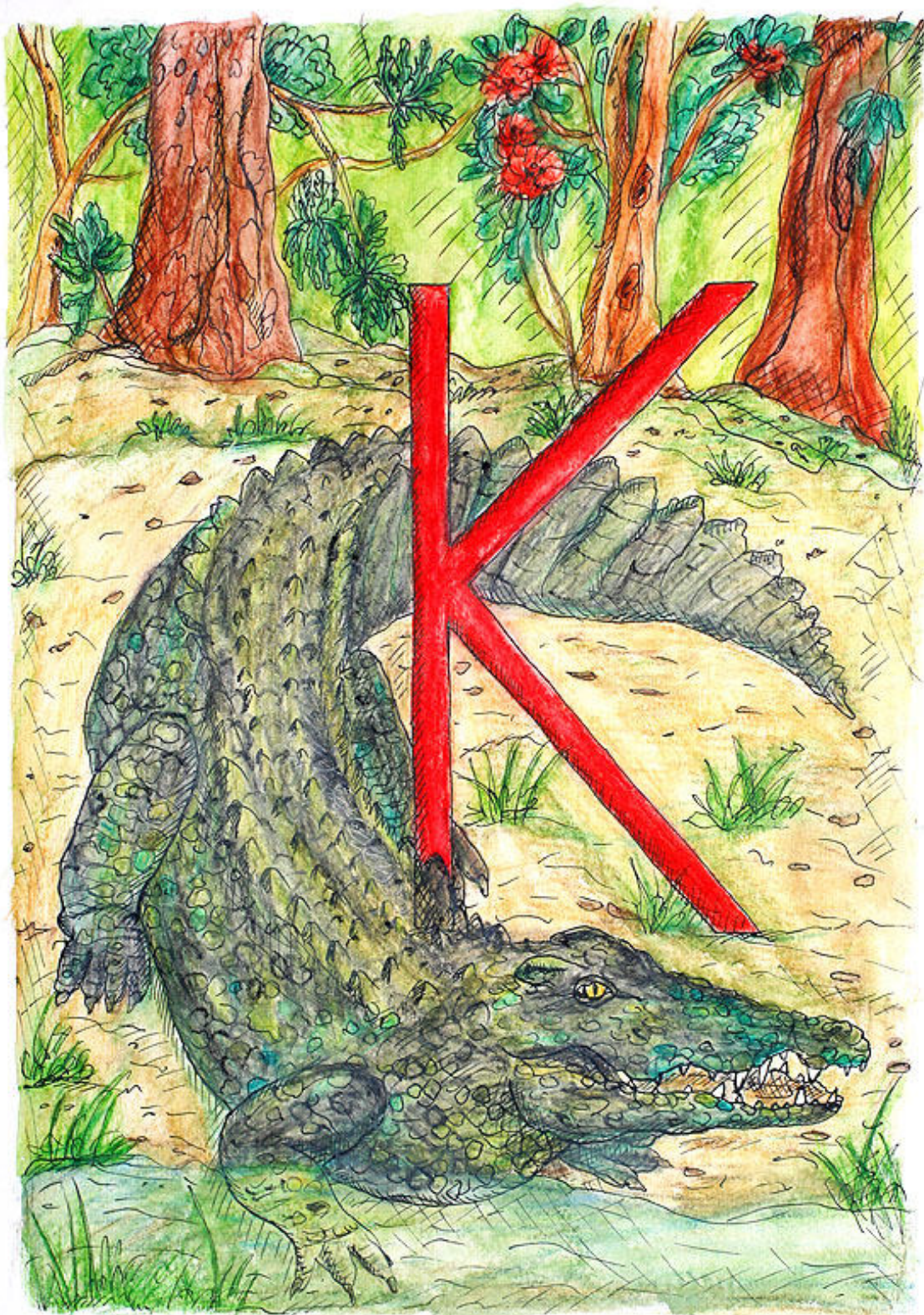
Červenavá **ch**obotnice
není dobrá obchodnice,
levně prodala dvě svíce,
měla si za ně říct více.

Jedna pomalá ěmpala
za svým stádem se loudala,
to protože je bachratá
a v bříše nosí dvojčata.

Ježek má krátké bodliny,
jablíčka by z nich spadla,
co tvoří jeho svačiny?
Hmyz nebo houba zvadlá.

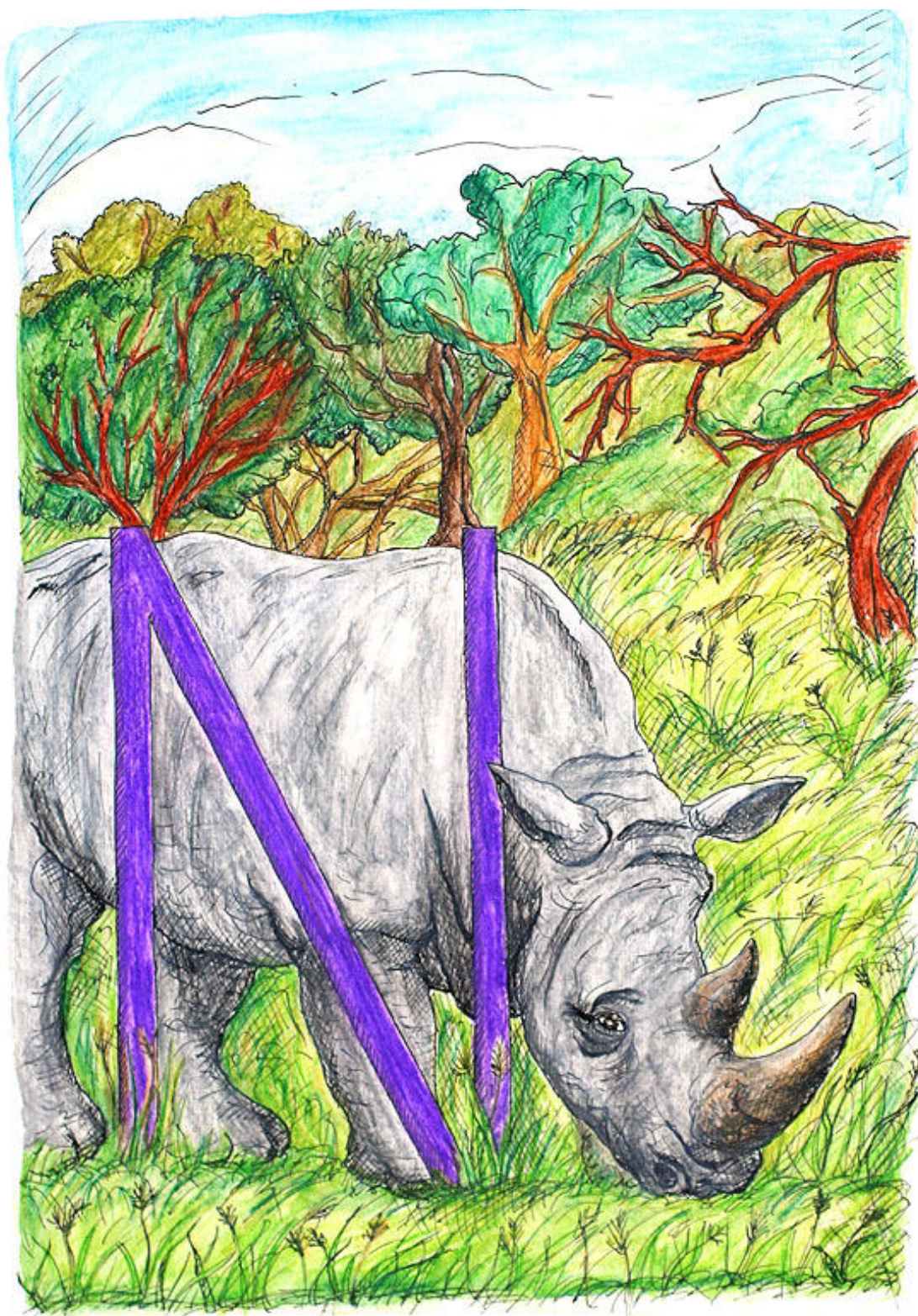
Mrzutého **K**rokodýla
bych dnes asi neuctila
vanilkovou zmrzlinou,
zrovna má chuť na jinou.

Narazila jednou liška
na hnusného baziliška,
žlutý byl jak pampeliška,
oči měl velké jak šiška.

Z jara probuzený **m**edvěd
natrhal si nůši jehněd,
odnesl je včelkám k úlu,
co stál na vysokém kůlu.

Každý ví, že tlustokožec
je například **n**osorožec,
nechodí na pedikúru,
kůži má tlustou jak kůru.

Opice patří mezi gurmány,
nejraději mají banány,
pod kterými je dortíček
a nvrch sní pár jablíček.

Studující **p**apoušek
propadl prý u zkoušek,
dostl se tam zakotkl
a přitom to všechno znal.

Napadlo tak **q**antassaura,
že by mohl plavat kraula,
vůbec mu to ale nešlo,
tak ho to zas rychle přešlo.

Včera našel malý **r**ak
pod hladinou starý vrak,
bydleli v něm úhoři,
tak se žije pod moři.

Kdo mlčí, není za hlupce,
na to už přišla **S**ova,
že nechce být za tupce,
neřekne ani slova.

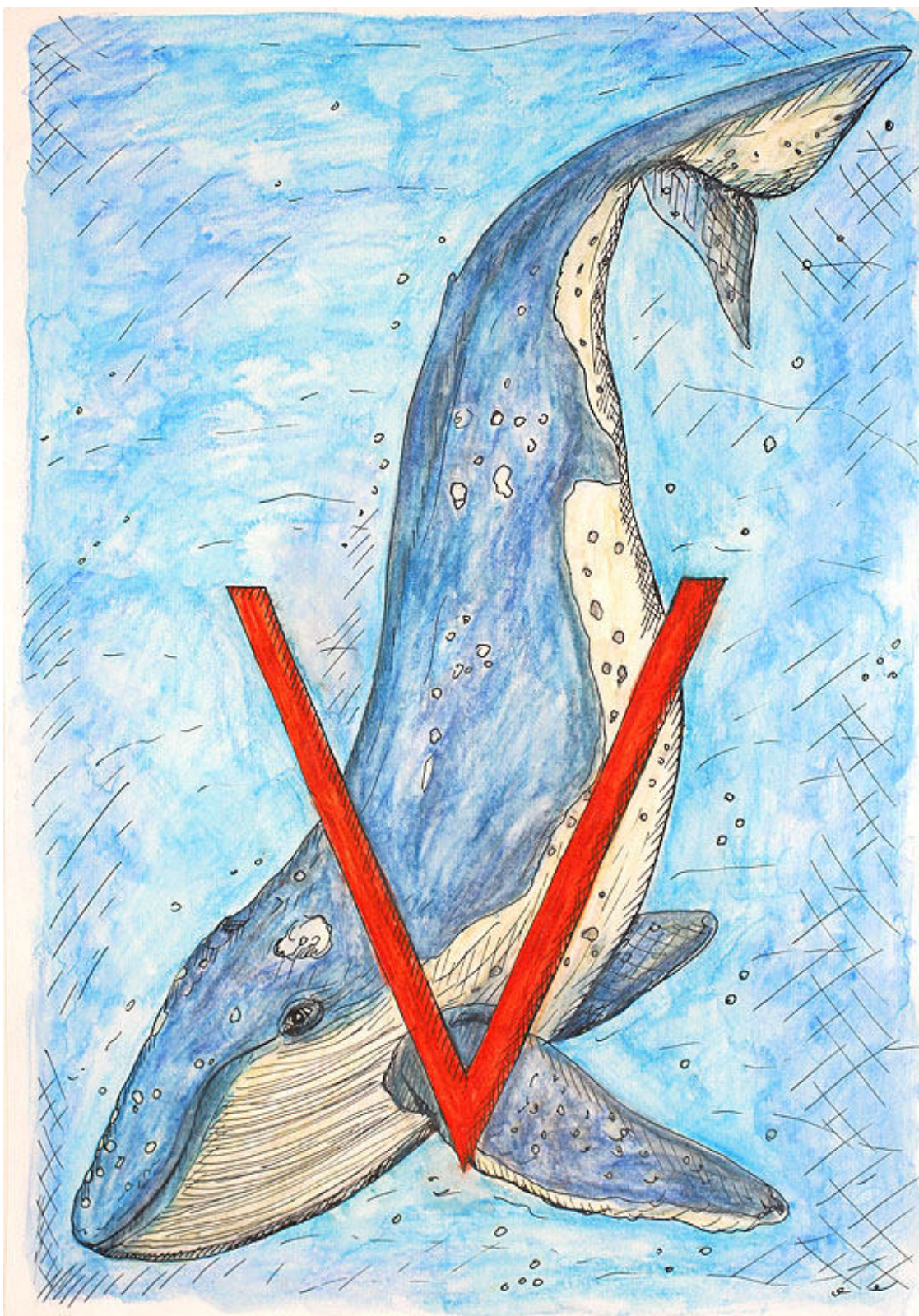
Jednou jeden čilý **Š**akal
po Africe si tak skákal,
zjistil, že je líbezná,
lehce se to rozezná.

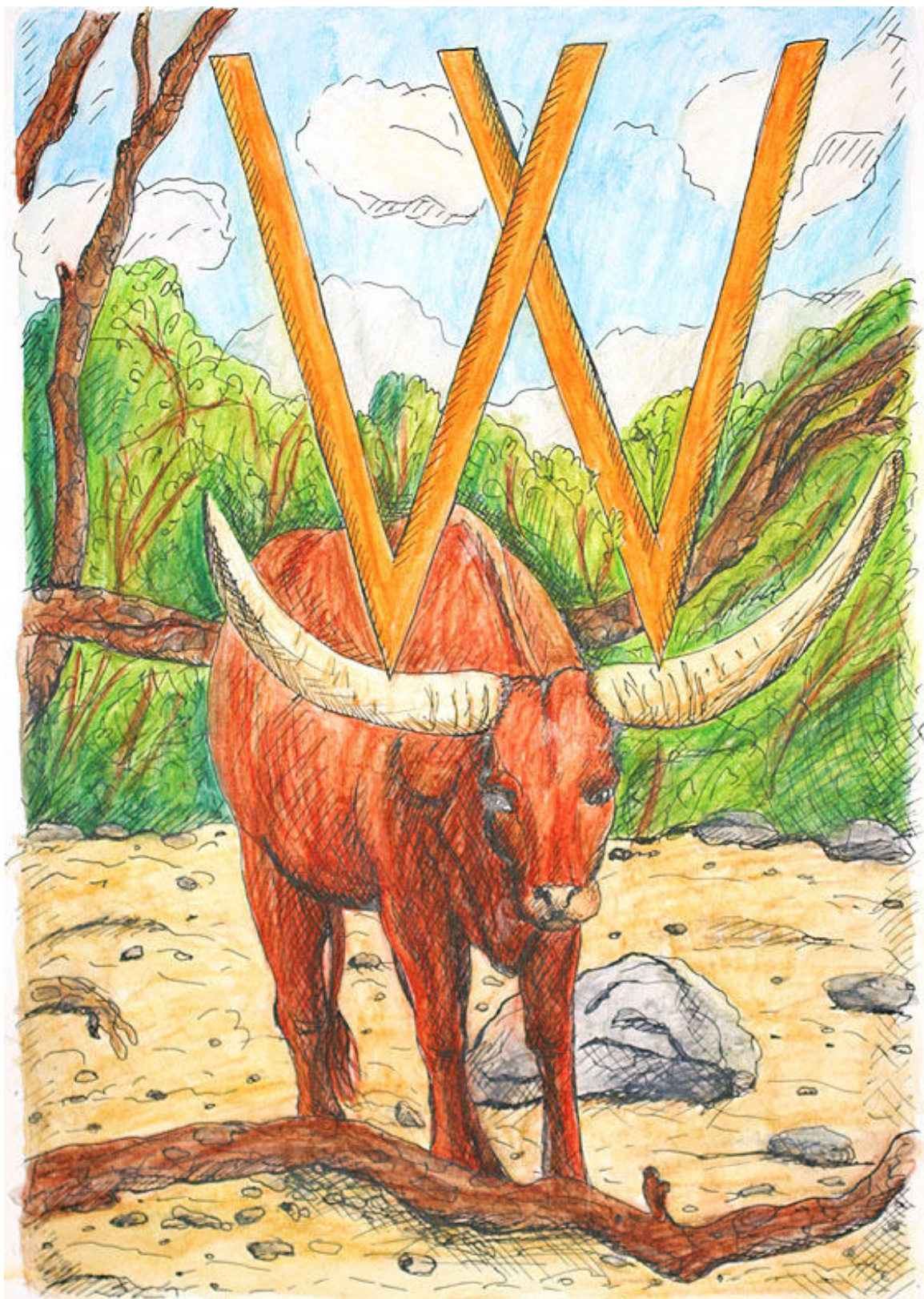
Tučňáci diety nedrží,
nemají problém s výdrží,
tuk je na sněhu hřeje,
pokud zhubnou, tak zle je.

Vlní se jak vlnovka
obojková **U**žovka,
dneska svačí ropuchu,
chytila ji na lopuchu.

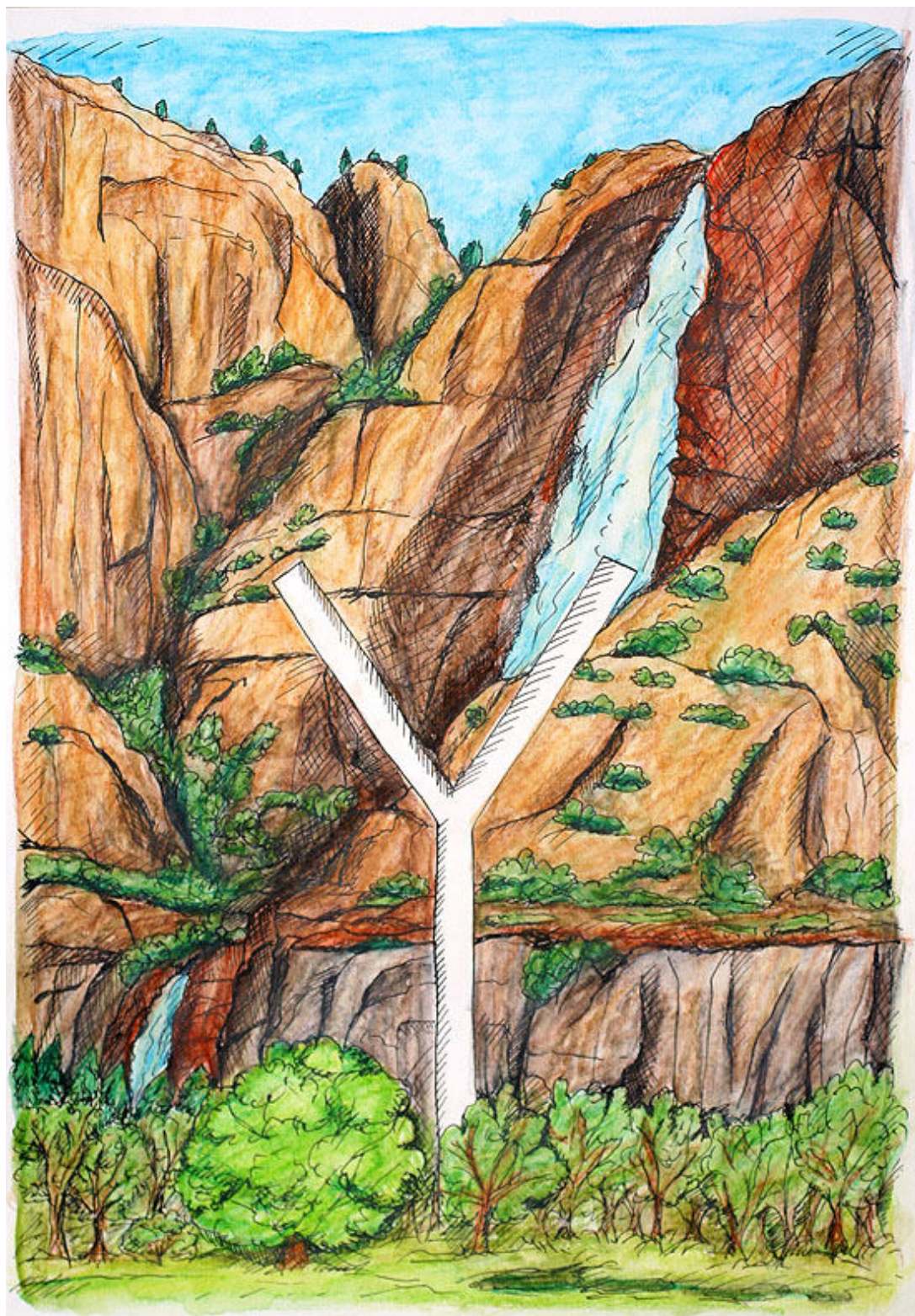
Velrybu vždy naštvete,
když ji rybou nazvete,
máte vědět, že je savec,
přestože je dobrý plavec.

Tak dlouhé rohy jako **W**atusi
jenom tak někdo nenosí,
býci se s nimi parádí,
když před kravami dovádí.

Jmenuje se **X**antusie,
v noci vyšla na fuchsie,
slyšela, že hezky voní
a že svěží rosou roní.

v **Y**osemitském údolí
průvodce se neholí,
potkal jednu plavovlásku,
a potom s ní prohrál sázku.

Hopkající **Z**ajíc
našel chleba krajíc,
dal si k němu mrkvičku,
pozval taky tetičku.

Baculatá **Ž**ába,
ulovila švába,
byl na ni moc tvrdý,
mrskla ho do vody.

2. O Horácovi, který neuměl do pěti počítat

Líný Horác a jednička

Za devatero horami a devatero řekami žil kluk, který neuměl do pěti počítat. Kupodivu se nejmenoval hloupý Honza ale Horác. Horác Horálek. Říkali mu také Hloupý Horác nebo Líný Horác a někteří na něho jednoduše pokřikovali „Lenochu“ nebo také „Lenochode“. Horác ale nebyl v žádném případě hloupý, byl jenom líný chodit. Bydlel totiž s maminkou a tatínkem v horách a dostat se odtamtud do školy nebylo jednoduché. Bylo potřeba sejít každé ráno s těžkou brašnou z kopce dolů do vsi (v zimě se dalo sjet na lyžích) a odpoledne se zase do kopce vyškrábat a vrátit se domů. Bylo to tak osamělé místo, že tam nejezdil žádný vlak ani autobus - nevedla tam totiž ani silnice a Horálkovi museli všude chodit pěšky. To se ale Horácovi vůbec nelíbilo. Jeho rodiče byli staří, Horác byl jejich jediný syn a oni o něho měli strach. Co kdyby cestou do školy uklouzl a něco se mu stalo? Chvíli se snažili Horáce naučit něco doma, ale Horác u toho většinou usnul. A tak se raději smířili s tím, že nic neumí, nechali ho povalovat celý den na peci a Horác rostl a stárnul, ale nic pořádného neuměl.

Horácova maminka ráda luštila křížovky. Za vyluštění některých tajenek bylo dokonce možné něco vyhrát. A tak se jednoho dne stalo, že vyhrála v soutěži první cenu. Byl v tom ale háček – jednalo se totiž o výlet na hrad, ale jenom pro jednu osobu.

„Sama nikam nepojedu,“ naříkala paní Horálková.

„Proč tedy nejedeš s tatínkem?“ zeptal se Horác.

„Je to přece pro jednoho,“ zopakovala paní Horálková.

„Tomu nerozumím,“ vrtěl hlavou Horác. „Pro jakého jednoho? Kdo je to ten jeden? Myslel jsem, že ta jízdenka je pro tebe.“

Pan a paní Horálkovi se na sebe podívali a tatínek si povzdychl. Samozřejmě mu bylo jasné, že toho jeho synek v hlavě moc nemá, ale že by byl až tak dutý? A tak se pan Horálek rozčílil.

„Už toho mám dost, mámo,“ obrátil se na svou manželku. „Kluk roste jako z vody a vůbec nic neumí. Když nechceš jet na tu cestu sama, pojede na ni prostě Horác. Je čas, aby konečně vytáhl paty z domu. Napeč buchty a připrav mu jízdenku! Já najdu ve stodole sáně a zítra zavezu kluka na autobus.“

Paní Horálková byla moc smutná z toho, že by měl Horác cestovat sám na daleký hrad, ale bylo jí jasné, že má její manžel pravdu. Bylo na čase, aby se Horác konečně něco naučil.

Zatímco pan Horálek odešel do stodoly, obrátila se maminka Horálková na svého syna.

„Víš, Horáci, že sluníčko je na obloze úplně samo, vid?“ zeptala se ho.

Horác přikývl.

„Jeden znamená něco jako sám,“ vysvětlovala mu. „Na nebi můžeš vidět jen jedno slunce a není tam žádné další. Zrovna tak máme jen jednu jízdenku na ten výlet. Na tu cestu může jet jen jeden člověk. A to budeš ty!“

Horác vykulil překvapením oči. Teprve teď pochopil, že pojede sám. Další den dostal od maminky jeden ranec s dvanácti buchtami – ne že by si je tedy dokázal spočítat, vždyť si neuměl dát jedna a jedna dohromady. Tatínek ho odvezl na autobus, dal mu nějaké peníze, i když se hrozil toho, jak si s nimi Horác poradí, a rozloučil se s ním.

Tak tedy začíná dobrodružství Horáce Horálka, kluka, který jel na výlet bez maminky a bez tatínka. A i když v autobuse, který lidi vezl, nebyl jediný, připadal si sám jako to slunce na obloze, protože tam dočista nikoho neznal. Ale alespoň už věděl, jak vypadá jednička. Maminka mu to nejen vysvětlila, ale také mu ji napsala a on dokonce zjistil, že má tohle číslo napsané na některých mincích v peněžence, kterou mu dal tatínek.

Pro ty z vás, kteří to také nevíte, jednička vypadá takto:

A jedno je třeba slunce na obloze. Jeden je i měsíc, který svítí v noci. Není tomu tak ale všude. Jsou planety, kolem kterých obíhá měsíců víc. Země, na které žijeme, ale má měsíc jen jeden. Lidé mají jednu hlavu a uvnitř těla mají schované jedno srdce.

Otázky:

Co je ještě po jednom na našem obličeji?

Kolik má člověk žaludků?

Víš, kolik žaludků má kráva?

Horác a dvoupatrový autobus

Autobus, kterým měl Horác jet na výlet, nebyl jen tak obyčejný autobus. Měl totiž dvě patra. Spodní a horní. Takové autobusy jezdí hlavně v Anglii. Dole většinou sedí staří lidé, maminky s kočárky nebo lidé s velkými kufry a nahoře všichni ti, kteří mají zdravé nohy, nevadí jim vyběhnout po schodech a chtějí vidět do dálky. Za řidičem jsou schované schůdky a po nich vyjdete do horního patra autobusu. Horáce tahle vyhlídka moc lákala.

U autobusu čekala spousta lidí – mladí i staří, rodiče i děti, babičky i dědečkové, kteří se všichni těšili na výlet. Všichni si tuhle cestu zaplatili, jenom Horácova maminka ji vyhrála. Pan řidič kontroloval jízdenky a říkal lidem, kam si mají sednout. Většinu starých lidí posílal dolů, ale mladší lidi většinou poslal nahoru. Horác doufal, že tam bude moct jít také.

„Běž do druhého patra,“ pokynul Horácovi řidič, když si od něho vzal jízdenku. Horác ale nevěděl, které patro je druhé, protože neuměl vůbec počítat. A tak se zeptal: „Můžu jít nahoru?“

„A co jsem asi řekl,“ zamračil se řidič a chytl Horáce za ucho. Horác se lekl a divil se, co to řidič dělá. Myslel si, že ho řidič chce za trest vytahat za uši. Ale ten se mu jen podíval do ucha a řekl mu: „Měl by sis ty uši taky někdy umýt, abych ti nemusel všechno říkat dvakrát.“

„Možná je jenom hloupý,“ zasmál se malý kluk za jeho zády. „Třeba neví, že spodní patro je první zkrátka proto, že tam člověk jde jako první a to vrchní, že je druhé.“

Horác byl červený až za ušima, ale vyběhl rychle nahoru po schodech a podařilo se mu získat místo hned vepředu, odkud byl krásný výhled. Hodil si ranec s buchtami vedle sebe na sedadlo a raději se na nikoho nedíval, protože se bál, že by se mu zase někdo smál.

„Tyhle sedadla jsou pro dva lidi,“ ozvalo se nad ním za chvíli. Stála tam pihovatá kudrnatá holka a vysvětlovala: „Musíš si ten pytel dát nahoru do úložného prostoru, nemůžeš se tu roztahovat na sedadle sám, takhle velká sedačka není jen pro jednoho.“

Děvče se mu představilo – jmenovala se Adélka. Posadila se vedle něho a svůj batůžek si strčila pod nohy.

Autobus se brzy rozjel a Horác horlivě přemýšlel – když je jeden a jeden člověk, jsou to dohromady dva. Dva je víc než jeden. Hodně věcí je dvakrát. Stačilo, když se podíval na svoje tělo. Měl sice jenom jednu pusu nebo jedno břicho, ale spousta věcí na jeho těle byla dvakrát. Měl dvě oči a dvě uši, měl dvě ruce a dvě nohy.

Horác začal být zvědavý, jak to s těmi čísly vlastně je. V ranečku měl bučky a bylo jich zkrátka hodně, ale maminka řekla, že jich je dvanáct. Horác pochopil, že se bude muset rychle naučit počítat, protože když to nebude umět, nejen že se mu budou smát mnohem menší děti, ale nebude lidem ani rozumět.

Horác se podíval na svoje ruce – měl tam jeden prst, a pak druhý, a pak ještě jeden a zase druhý a ještě jeden k tomu. Kdyby se ho někdo zeptal, kolik má prstů, musel by odpovědět: jeden a jeden a jeden a jeden a jeden. Nebo by možná mohl ještě říct dva a dva a jeden. To už bylo alespoň méně slov, ale Horác si byl jist, že se i tomuhle nějak říká a pro počet jeho prstů existuje nějaké slovo – nějaké číslo, které zatím nezná a moc si ho teď přál znát. Nechtěl se ale nikoho ptát, aby se lidé nedivili, že to neví.

Horáce moc zajímalo, jak se píše taková dvojka. Brzy se to měl dozvědět. V tomhle autobuse totiž prodávali i jídlo a za chvíli k němu přišla paní, která nabízela různé limonády a sušenky. Horác měl ranec plný buchet, a tak si koupil jenom pití. Stálo osmnáct korun, což samozřejmě neuměl spočítat, tak si prostě vysypal drobné do dlaně. Paní si od něho vzala jednu kulatou minci a řekla, že mu vrátí ještě dvě koruny. Do dlaně mu ale dala jen jednu minci!

„To je jedna koruna,“ řekl Horác. „Je přece sama. Aby byly dvě, musela by tu být ještě jedna.“

Paní si povzdychla. „Kolik je ti let? Takový velký kluk a ty nevíš, jak fungují peníze? Podívej se na tu minci, je na ní přece napsaná dvojka.“

Horác se podíval na klikyhák, který byl na minci napsaný. Vypadal jako skloněný labutí krk. Takže tohle je dvojka! Paní mu ale minci vzala z ruky a místo toho mu dala dvě jiné, menší, na kterých byly napsané jedničky.

„Tak a teď máš dvě mince,“ řekla mu.

Pro ty z vás, kteří to také nevíte, dvojka vypadá takto:

Lidé mají dvě oči, dvě uši, dvě ruce a dvě nohy. Když vám dá někdo dvě koruny, může vám dát dva malé penízky, na kterých je napsaná jednička nebo jeden penízek, na kterém je dvojka. Dvě koruny stojí třeba rohlík a je jedno, jestli v obchodě zaplatíte dvěma korunami nebo jednou dvojkorunou. Jedna a jedna jsou zkrátka dvě. To už teď ví i Horác.

Otázky:

Kolik mají lidé kolen?

Kolik kolen má kůň?

Když se někomu narodí dvě děti najednou, jak se jim říká?

Tři oříšky

V autobuse byla i televize a během cesty jim řidič pouštěl různé pohádky a filmy. Horácovi se moc líbila pohádka Tři oříšky pro Popelku. Díky ní pochopil, co to jsou tři. Popelka měla na dlani několik oříšků – dva a ještě jeden k tomu a tohle byla tedy trojka.

Horác si ihned uvědomil, že doma jsou také tři. Maminka, tatínek a on. Dva rodiče a jedno dítě. Měli dokonce i tři zvířata. Pejska Alíka, kočičku Lízu a ovečku Sekačku. Ano – bylo to opravdu divné jméno, maminka ovečce nejdřív říkala Vločka, protože byla bílá jako sníh, tedy jako špinavý sníh, abychom byli přesní, protože ovečka zas tak čistotná nebyla. Když se tak motala po zahradě, tu se otřela o hlínu, tu šlápla do nějakého bláta a jako padlý sníh tedy nevypadala. Ovečku tatínek koupil, aby nemusel sekat trávu. Ovečka se pásla na zahradě a ušetřila mu tak práci se sekáním a tatínek jí zkrátka začal říkat „Sekačko.“ Jednou za nimi přišel soused, který bydlil kus cesty od nich a stěžoval si, že se mu rozbila sekačka. Ptal se pana Horálka, jestli nějakou má a jestli by mu ji mohl půjčit.

„Mám jen tuhle chodící Sekačku,“ odpověděl tatínek. „Dobré je, že funguje na trávu. Nepotřebuje žádný elektrický proud ani benzín.“

Soused se smál, ale ovečku si nepůjčil.

„Už jedeme skoro tři hodiny,“ poznamenala Adélka. „Za chvíli bychom měli být na místě. Jedeme se podívat na velice starý hrad, který má tři věže, dvě podzemní kobky a jednu velikou, moc starou studnu.“

Horác byl rád, že už ví, jak se počítá do tří a že ví, o čem je řeč, a tak se dal s Adélkou do řeči.

„Kolik je vás doma?“ ptal se jí.

„Jsme čtyři,“ odpověděla Adélka. „Maminka, tatínek, já a můj bráška Honzík, ale na tuhle cestu jsme vyrazili jenom tři. Tatínek musí chodit do práce. Honzík je malý a maminka s ním sedí dole. Proto jsem tady nahoře sama.“

„Jsi tady se mnou,“ oponoval Horác, „sedíme tady dva.“

„Myslela jsem sama bez maminky a Honzíka,“ odpověděla Adélka, „ale máš pravdu, jsme tu spolu. Na každém sedadle jsou dva lidé.“

Horác se otočil. Autobus byl plný lidí. Ani jedno sedadlo nebylo volné. Na jednom sedadle dokonce seděli rodiče, kteří měli na klíně malé dítě.

„Tamhle sedí tři,“ poznamenal Horác.

„Já chodím do třetí třídy,“ poznamenala Adélka. „Je mi osm let, ale brzy mi už bude devět. Do které třídy chodíš ty?“

„Já do školy nechodím,“ soukal ze sebe Horác. „Učím se doma.“

Cítil se moc špatně, že to musel říct, protože mu bylo jasné, že lže. Měl z toho černé svědomí. Měl by se učit – jenomže většinou usnul na peci a vůbec nedával pozor, když mu maminka něco vysvětlovala. Horác byl rád, že se ho Adélka nezeptala, kolik let je jemu, protože by jí ani neuměl odpovědět. Vůbec nevěděl, jak je starý. Horác měl za to, že je jedno, jestli se člověk učí doma nebo chodí do školy, ale moc dobře věděl, že je jedno místo, na kterém už se učit nebude, a to na peci. Zase by tam usnul a vůbec nic by se nedozvěděl.

Horác začal být opravdu zvědavý. Díval se z okna a viděl kolem sebe tolik zajímavých věcí – spatřil zvířata, jaká ještě nikdy neviděl a nevěděl, jak se jmenují. Autobus míjel malé vesnice i velká městečka. Kolem silnice jel vlak, na obloze letělo letadlo a v dálce zahlédl zříceninu starého hradu, na který měli namířeno. Horác zjistil, že když se válel doma na peci, neměl kolem sebe nic, co by ho nutilo přemýšlet, a tak místo učení většinou jednoduše usnul. Učení bylo jen něco, do čeho ho nutili druzí. Teď se však rozhlížel a všude kolem bylo tolik věcí, které v něm budily otázky. Proč letadlo nespadne? Jak dokáže letět? Jak se staví vlak? Jak se jmenuje tohle město, kterým zrovna projíždějí? A co je to zvláštní zvíře, které se pase v ohradě u cesty? Má na zádech dva hrby. Horác takové zvíře ještě nikdy neviděl. Je nemocné nebo tam má ty hrby naschvál? Tam, kde bydlel, taková zvířata rozhodně nebyla.

Jestlipak víte, jaké zvíře Horác spatřil?

Horác se to velmi rychle dozvěděl, protože i ostatní lidé se začali zvědavě natahovat k oknům.

Děti křičely: „Jé, to je velbloud! Co ten tady dělá?“

„Jsme jenom tři kilometry od hradu,“ řekla Adélka. „Tohle je určitě začátek zoologické zahrady, která k hradu patří.“

Horác se podíval z okna a tam byla cedulka, na které stálo: HRAD 3 km.

Horác teď věděl nejenom, jak se píše trojka, ale i to, že se místo slova kilometr píše na cedule jen „km“. Teď už bude vždycky vědět, co to znamená. Byl rád, že umí alespoň číst, když už neuměl pořádně počítat. Ale byl si jist, že i to se brzy naučí. Vždyť už znal tři čísla. Jedna, dvě, tři. A věděl i to, jak se píše.

Trojka se píše takto:

Tři jsou třeba oříšky, ve kterých Popelka našla schované šaty. Trojka vypadá jako dvě velká, najedená bříska. Aby také ne. Trojka měla asi ke svačině tři veliké oříšky.

Otázky:

Kdo jsou to trojčata?

Víš, jak vypadá trojlístek? Musí mít vždy jen tři listy? Pokud ne, jak se mu pak říká?

Kolik zlatých vlasů měl děd Vševed?

Čtyři nohy

„Maminko, ten velbloud má moc nohou,“ ozval se malý chlapec, když vystoupili z autobusu. Parkoviště bylo jen kousek od ohrady s velbloudy a k hradu měli jít

pěšky. Jelikož však cesta vedla kolem ohrad s dalšími a dalšími zvířaty, nepochyboval Horác, že to bude zábava.

„Každý velbloud má čtyři nohy,“ odpověděla maminka chlapečkovi a ledabyle pohlédla na zvíře. „Čtyřku přece znáš, vypadá jako židlička.“

Horác se podíval stejným směrem. Většina velbloudů měla jenom dvě přední a dvě zadní nohy – dohromady tedy čtyři, jak teď už Horác věděl, ale tento velbloud měl čtyři a ještě další čtyři. Horác nevěděl, kolik to bylo celkem, ale bylo to hodně. Ovšem jenom na chvíli. Velbloud se pohnul a popošel a za ním se objevilo druhé zvíře. Menší velbloud stál za větším tak, že přes něj nebyl vůbec vidět, takže to vypadalo, že se jedná o jediné zvíře, které má dvakrát čtyři nohy.

„Už má jenom čtyři nohy,“ poznamenal teď chlapec. „Myslel jsem, že jich má moc.“

Horác uměl počítat úplně stejně jako ten chlapec: Jedna, dvě, tři, čtyři a pak už bylo jenom hodně.

U stánku na parkovišti prodávali spoustu dobrot, ale Horác se styděl, že jsou na cedulkách s cenami napsaná čísla, která nezná, a tak si raději koupil jenom lízátko za čtyři koruny. O čtyřce se před chvílí dozvěděl, že vypadá jako židlička, a tak ji naštěstí poznal. Zjistil ale, že nemá žádnou minci, na které by byla napsaná čtyřka a dokonce neobjevil ani penízek s trojkou. Takové totiž neexistují. Když chce někdo zaplatit čtyři koruny, může najít třeba čtyři jednotlivé penízky, ale Horác věděl, že dvě a dvě jsou čtyři, a proto našel v peněženke dvě dvoukoruny a lízátko si koupil. Mohl by samozřejmě zaplatit větší mincí a nechat si vrátit, ale to by nedokázal zkontrolovat a někdo by ho mohl ošidit. Ať už naschvál nebo omylem. Takto si mohl být alespoň jistý, že zaplatil dobře.

Mnohem raději by si sice koupil sušenku, ale u té byla napsaná jednička s kolečkem a Horác si nebyl jistý, jak tomu má rozumět. Když ale zavíral peněženku, všiml si, že i na některých větších mincích jsou napsané dvě číslice. Byl rozmrzelý, když najednou objevil penízek s jedničkou a kolečkem, protože si mohl sušenku koupit, i když nevěděl, jak se té jedničce s kolečkem říká. Jednička má o kolečko navíc, smál se Horác v duchu a zjistil, že v peněženke má hned několik mincí, které mají za číslem ještě kolečko. Byla tu i dvojka s kolečkem a ještě další číslo, které Horác ještě neznal. Kolečku na mincích se říká nula a ve skutečnosti je to pěkně šišaté kolečko, takže to vlastně žádné

kolečko ani není, Horácovi ale bude ještě chvíli trvat, než na to přijde. Nula znamená nic a jenom když k ní patří ještě další číslo, znamená to něco jiného. Horác se tím ale zatím netrápil a společně s ostatními stoupal ke hradu a obdivoval zvířata v ohradách. Horác si uvědomil, že většina zvířátek má čtyři nohy – byly tu čtyřnozí velbloudi a čtyřnohé kozy. Čtyřnohé ovečky stejné jako ta, kterou měli doma, ale tady jich bylo hodně. V další ohradě se pásli hned čtyři koně a dováděla tam dokonce dvě hříbátka. Pak spatřil tři dospělé lamy a ještě jedno mládě, které se choulilo u své mámy. Byly tu tedy celkem čtyři lamy, protože tři a jedna jsou čtyři. Přes cestu jim přeběhla kočka, i ta má čtyři nohy. Jenom Horác má nohy dvě. Ale má i dvě ruce, takže má dohromady také čtyři končetiny. Oproti tomu ptáci, kteří mu poletovali nad hlavou, měli pouze dvě nohy. Ale zase mají dvě křídla a to je také něco – mohou třeba závodit s letadly, napadlo Horáce. Zajímalo by ho, kdo je rychlejší. (Víte to? Letadlo nebo ptáci?)

Ovšem i lidé někdy chodí po čtyřech, uvědomil si Horác, když pozoroval Adélčina malého bratříčka, který ještě neuměl chodit. Maminka ho na chvíli pustila a on jí odlezl po čtyřech k jedné z ohrad. Horác si v tu chvíli vzpomněl na hádanku – ráno to chodí po čtyřech, v poledne po dvou a večer po třech, kterou mu maminka kdysi dala. Řekla mu, že to je člověk a Horác nad tím jen zavrtěl hlavou a usnul zase na peci. Teď tomu ale rozuměl, ráno znamenalo brzy, když je člověk mladý a malé děti lezly po čtyřech a až pak se naučily chodit. Mladí a dospělí lidé chodili už po dvou. A spousta starých lidí, která se s nimi pomalu ubírala na hrad, šla o holi. Večer bylo později v životě a Horác teď už oné hádance rozuměl.

Horác si zvesela vykračoval do kopce a počítal zvířata v ohradách a klecích. Naštěstí jich tam nebylo zase tolik. Spatřili ještě čtyři papoušky a tři pštrosy. Byli tu dva kamzíci a dva mufloni a pak se tu páslo celé stádo jelenů. Těch bylo opravdu hodně a nedokázali je spočítat ani ti, kteří to uměli opravdu dobře. Jeleni pobíhali totiž po ohradě a člověk po chvíli nevěděl, kde vlastně začal a kterého jelena už počítal a kterého ne.

„Je jich tu čtyřicet,“ hlásil starší pán, který se nenamáhal s tím, že by jeleny počítal, ale zkrátka si to přečetl na cedulce, která u ohrady byla. A skutečně. Bylo tam napsáno: „Tady žije 40 jelenů.“

Horác se šel na cedulku také podívat a ke svému překvapení zjistil, že je tam čtyřka s kolečkem, tedy s nulou. Takže samotná čtyřka jsou čtyři a čtyřka

s nulou je čtyřicet. A čtyřicet je hodně – celá ohrada. A tak byl Horác zase o něco chytřejší.

Čtyřka vypadá tak trochu jako židlička z boku a píše se takto:

Chlupatá zvířata, která běhají po souši, mívají čtyři nohy. Ať už je to myš, kočka, pes, kůň, lev nebo slon. Ptáci mají nohy dvě a hmyz má nohou spoustu.

Otázky:

Pak jsou také zvířata, která nohy nemají, ale mají ploutve. Jak se jmenují a kde žijí?

Jak se jmenuje zvíře, které nemá vůbec žádné nohy a plazí se po břiše?

Kolik nohou má celá vaše rodina dohromady?

Když má kočka čtyři koťata, říká se jim...

Pět prstů

Kolem zoologické zahrady došli až na hrad, který stál na vysokém kopci. Hrad měl tři věže a Horác se těšil na to, až si prohlédne z výšky celé okolí.

Na hradě je provázela průvodkyně. „Na tuhle věž může jít pět lidí,“ prohlásila. „Víc se jich na ochoz nevejde.“

Horác stál v houfu ostatních a koukal, jak se k průvodkyni vydaly čtyři nedočkavé děti. Adélka byla jednou z nich.

„Jdeš s námi?“ podívala se na Horáce.

Horác přikývl a přidal se k nim. Nikdo další už s nimi nešel. Byli tedy čtyři a ještě jeden k tomu, a to je tedy pět. Na cedulce bylo dokonce napsáno: „Na věž může najednou 5 osob s průvodcem.“

Pětka měla jedno vypasené břicho a čárku nahoře. Horác si ji lehce zapamatoval. Měl dokonce dojem, že něco takového už spatřil – ve své peněženke. Stoupali nahoru po schodech, pro Horáce to byla velká námaha a byl celý udýchaný, protože nebyl zvyklý šlapat do kopce nebo do schodů, nebyl vlastně vůbec zvyklý šlapat. Většinou se jenom válel na peci. Ale i tak zvědavost zvítězila, a přestože funěl a lapal po dechu, otevřel peněženku a našel v ní příslušný penízek, na kterém byla buclatá pětka. Horác už tedy věděl, že má mince s jedničkou, dvojkou a pětkou. Na těch ostatních kovových mincích byla už čísla dvě. Horác vrátil minci do peněženky, a přitom mu padl pohled na vlastní ruku. Přemýšlel předtím, kolik má asi prstů, a teď už to věděl! Má jich na každé ruce pět!

Horác zkoumal svoje prsty jako nikdy předtím. První prst je palec, druhý ukazováček, třetí prst je uprostřed, a proto se jmenuje prostředníček. Na čtvrtém se často nosí prstýnky a jmenuje se tedy prsteníček a ten poslední, pátý, je malý a říká se mu malíček. Levá ruka měla pět prstů a pravá ruka měla také pět prstů. A Horác přišel také na něco, co skoro každé dítě ví – pomocí prstů se skvěle počítá.

A tak se tedy na ochoz věže namačkalo pět dětí. To místo bylo opravdu malé, proto s nimi průvodkyně na ochoz nešla a stála na vrcholku schodů a říkala jim, kam se mají podívat.

„Z tohoto hradu můžete vidět pět vesnic a pět rybníků,“ informovala je.

A opravdu, Horác se podíval dolů a vesnice i rybníky měl před sebou jako na dlani. Byly kolem dokola veliký kus pod hradem a vedle každé vesnice byl rybník. Dva rybníky byly dokonce spojené větším potokem a Horác na něm spatřil i malou loďku.

Nad hlavou jim prolétlo hejno ptáků. Letěli velice blízko. Horác si je prohlížel, bylo jich opravdu hodně a několik ptáků za hejnem zaostávalo. Tři a pak ještě dva. Horác si to spočítal na prstech a uvědomil si, že tři a dva je pět. A když šli nahoru, uvědomil si, že čtyři děti a ještě jedno k tomu je také pět. Zdálo se, že čím jsou čísla vyšší, tím více způsoby je jde rozdělit. Když máte dvě jablka, můžete je rozdělit mezi dva lidi a každý dostane jedno. Když máte ale dva lidi a pět jableček, můžete dát jednomu tři jablka a tomu druhému dvě. Nebo můžete dát jednomu čtyři a druhému jedno, ale to není příliš spravedlivé. Aby to bylo opravdu spravedlivé, musel by si každý vzít dvě jablíčka a o to páté se rozdělit, každý by pak měl dvě jablíčka a půlku.

Průvodkyně jim pak ještě řekla: „Vidíte ten veliký dlouhý dům pod hradem?“

Děti přikývly a ona pokračovala: „Být vámi, tak se tam opravdu těším. Je tam totiž výstava pohádkových postav a různých knížek. Také tam na vás čeká spousta úkolů. A kdo je všechny splní, dostane zmrzlinu. Můžete se tam pomalu vydat, ale nejdříve se zastavte v podzemních kobkách, kde jsou uvězněni zlí obři. A pošlete mi nahoru dalších pět lidí, ať se mohou podívat po okolí. Nemůžu pořád běhat sem a tam, bolely by mě nohy.“

A tak se pět dětí vydalo bez průvodkyně po schodech zase dolů a těšily se na to, co je ještě čeká.

Nahoru do věže se vydalo dalších pět lidí a Horác už věděl, že je to úplně stejně jako prstů na jeho ruce. Doma u Horálků byli jenom tři, ale ti lidé, kteří šli teď nahoru na věž, to byla jen jedna velká rodina – tatínek, maminka a tři děti. Dva kluci, kteří se jmenovali Marek a Samuel a malá holčička Julie, která ještě neuměla pořádně chodit, a tatínek ji raději nesl v náručí. Byla to velká rodina, bylo jich pět. Horác se z pece často díval na televizi a vzpomněl si i na seriál, který měl opravdu rád a který se jmenoval: „Bylo nás pět.“

Horác vzpomínal na kluky z toho seriálu a počítal je na prstech. Jmenovali se Petr Bajza, Čeněk Jirsák, Antonín Bejval, Éda Kemlink a Josef Zilvar. A opravdu – bylo jich pět.

Tak se tedy Horác seznámil s pětkou.

Otázky:

Když se narodí pět dětí najednou, jak se jim říká?

Víš, kolik prstů má na ruce orangutan?

Víš, kolik prstů má kočka? Co má místo nehtů? (Kočka má na přední noze 5 prstů s drápy a na zadní jen čtyři. Pes je na tom podobně.)

Kolik prstů máš na nohou ty?

Šest nožiček

Horác byl rozradostněný tím, jak se hezky učí počítat a spěchal s ostatními do kobek. Ty byly dvě. Kobka je taková malá místnost, která dost často sloužila

jako vězení nebo se používala jako skladiště. Většinou je to taková temná díra někde v podzemí hradu. Je to staré slovo a nejčastěji se s ním setkáte, právě když se mluví o nějakém hradu. Nikdo z vás doma nemá asi kobku, ale většinou máte obyčejný sklep.

Tady ale naštěstí svítily žárovky, protože to, co z hradu zbylo, bylo hezky udržované, aby se na hradě mohly dělat různé výstavy. A v každé z věžeňských kobek seděl za mřížemi jeden veliký, ošklivý obr. Samozřejmě nebyl živý, ruce a hlavu měl vyřezané ze dřeva a byl navlečený v otrhaných hadrech a na nohou měl obrovské boty, které byly velké asi jako vysavač. Obři se v kobkách krčili a pořádně se tam nevešli. Nebylo se čemu divit, jejich hlavy byly velké jako takový ten míč, co se na něm hopsá a cvičí.

Horáce ale zaujaly jejich ruce. Začal počítat jejich prsty. Obři měli palec, ukazováček, ale neměli jeden jediný prst uprostřed, prostředníčky měli hned dva, pak byl prsteníček a malíček. Obři prostě měli pět prstů a jeden navíc, a když je tolik prstů, žádný není sám uprostřed. Horác přemýšlel, zda se takovým prstům dá ještě říkat prostředníčky. Díval se na svou ruku a na ruku obra a raději ty prsty ještě jednou spočítal. Adélka si všimla toho, co Horác dělá a rychle prsty také spočítala.

„Jé, ti obři mají šest prstů, vůbec jsem si toho nevšimla!“ vykřikla a upozornila na to ostatní děti.

Horác teď alespoň věděl, že pět a jeden prst k tomu je šest. Seznámil se tedy s šestkou. Také si hned uvědomil, že šest hrušek, ať zase nemluvíme o jablkách, by dělil mezi dva lidi trochu jinak než pět. Mohl by dát každému tři hrušky a oba by měli stejně a vůbec by nemusel nic půlit. Nebo by mohl dát jednomu dvě hrušky a druhému čtyři nebo dokonce jednomu pět hrušek a dalšímu jen jednu. Vyšli z kobky ven a tam čekala zase jiná průvodkyně. Vysvětlila jim, že během prohlídky budou plnit různé úkoly a za každý splněný úkol dostanou kartičku s obrázkem. Když budou vědět všechno, každý dostane nakonec zmrzlinu.

„Tak a první otázka je,“ řekla nakonec, „kolik měli ti obři dole prstů? Jestli to, děti, nevíte a chcete soutěžit, budete se tam muset vrátit!“

„My to ale víme,“ řekl Horác. „Bylo jich šest.“

Paní je pochválila a Horác měl radost.

„Abych vám ale dala kartičku, musíte mi odpovědět ještě na jednu otázku,“ řekla paní. „Které zvířátko má šest nohou?“

Horác usilovně přemýšlel – koně měli čtyři nohy, ptáci dvě. Vzpomněl si na pavouky, ti měli nohou spoustu, ale když si v duchu představil pavouka, usoudil, že jich mají víc než šest.

Adélka to ale věděla. „Třeba čmelák nebo včela, prostě nějaký hmyz.“

To Horáce nenapadlo, ale naštěstí plnili úkoly dohromady a každý z nich dostal tedy kartičku s obrázkem. A Horác byl rád, že polovinou přispěl on. Všiml si přece první šestiprstých obrů.

Zatímco si Horác prohlížel obrázek a snažil se zapamatovat si, jak vypadá šestka, jeden kluk se uchechtl: „To by bylo divný mít šest prstů, kdo to kdy viděl?“

Ale průvodkyně se na něj podívala a řekla mu: „To není nějaký výmysl z pohádky. Občas se stane, že se někdo narodí s více prsty, většinou se šesti. Je to moc vzácné, ale už jsem to viděla v televizi. Dokonce tam ukazovali i holčičku, která měla na každé ruce prstů šest a na každé noze sedm. Existuje jedna moc stará kniha, která se jmenuje Bible. Jsou v ní příběhy o lidech, kteří

žili moc a moc dávno. A právě v téhle knize se píše o obrech, kteří měli šest prstů. Když jsme si nechali udělat tady ty obry, tak jsme si na to vzpomněli a chtěli jsme, aby měli šest prstů. Možná jste už některý z příběhů z Bible slyšeli. Píše se tam o Davidovi, který jednoho takového zlého obra zabil pouhým prakem. Strefil se mu kamenem přímo do čela. Je to moc známý příběh. Ten obr se jmenoval Goliáš, moc se vytahoval, jak je veliký a silný a že každého zabije, a mladý David, který byl pastýřem ovcí, tohoto obra přemohl. David byl odvážný mladík a později se z něho stal král. Obři také nejsou jen výmysl z pohádky, našly se kosti lidí, kteří byli opravdu moc velcí a i dnes se sem tam narodí někdo, komu je i běžný dospělý do pasu.“

Horác se nestačil divit, kolik je na světě zajímavých věcí. Paní jim ještě chvíli vyprávěla o tom, jak si nechali obry dělat – tělo prý mají ze silných drátů a k těm jsou připevněné dřevěné hlavy a ruce. Tělo jim ze dřeva nedělali, to přikrývá oblečení. Říkala jim, čím vším se nechali inspirovat a Horác se tak naučil nové slovo. Inspirovat znamená, že když se vám něco líbí nebo vás to nějak zaujme, tak si to pořádně prohlédnete, a pak tu věc uděláte podobně. Takže když si paní přečetla příběh o obrech, kteří měli šest prstů, řekla si: „Aha, to je dobrý nápad, uděláme to také tak.“ Inspirovat se ale neznamena po někom se opičit, něco opsat nebo obkreslit. Inspirovat se můžete více věcmi a nemusíte to dělat stejně. V jedné knize třeba napíší, že obři mají šest prstů. Ve druhé knize napíší, že obři jsou a hloupí a v té třetí napíší, že jsou oškliví. Vy si to dáte všechno dohromady, vznikne z toho ošklivý, hloupý obr se šesti prsty, a tak jste se nechali inspirovat a udělali jste úplně nového obra, který je jiný než obři ve všech těch knihách.

Otázky:

Když maminka koupí šest nožiček parků, kolik je to párů?

Kolik koní táhne kočár, když zapřáhneme dva páry koní?

Mohou se lidem narodit šesterčata? Kolik miminek se vejde lidské mamince do břicha? (Rekord jsou přeživší osmerčata.) Zatímco lidé mají málokdy více než dvě děti najednou, kočky mají běžně 4-6 koťat.

Sedm trpaslíků

Horác kupodivu zjistil, že je jedno číslo, které zná díky pohádkám a nemusí se na něj nikoho ptát. Cestou k budově, kde byly vystavené pohádkové postavy, jich už totiž několik potkali cestou. A první z nich byli trpaslíci.

„Sedm trpaslíků,“ vyhrkl Horác a nepochyboval o tom, že má pravdu. Nikdo mu konec konců neodporoval, a tak si mohl být jistý, že sedm je o jednoho víc než šest.

Na cedulce vedle trpaslíků to bylo konec konců i napsané jak slovem, tak nějakým číslem a Horác teď věděl, jak vypadá sedmička. Také už mu bylo jasné, že když se počítá, znamená to další číslo v řadě vždy o jedno víc než předchozí číslo. Když se k pětce dala jednička, bylo to šest, a když se k šestce dala jednička, bylo to sedm.

U trpaslíků byl další člověk a chtěl po nich vědět, jak se trpaslíci jmenují.

Horác si vzpomněl na Šmudlu a Kejchala. Adélka dodala: „Rejpal a Dřímal“.

Další kluk se jmenoval Jáchym a znal všechny zbylé: „Prófa, Stydlín a Štístko.“

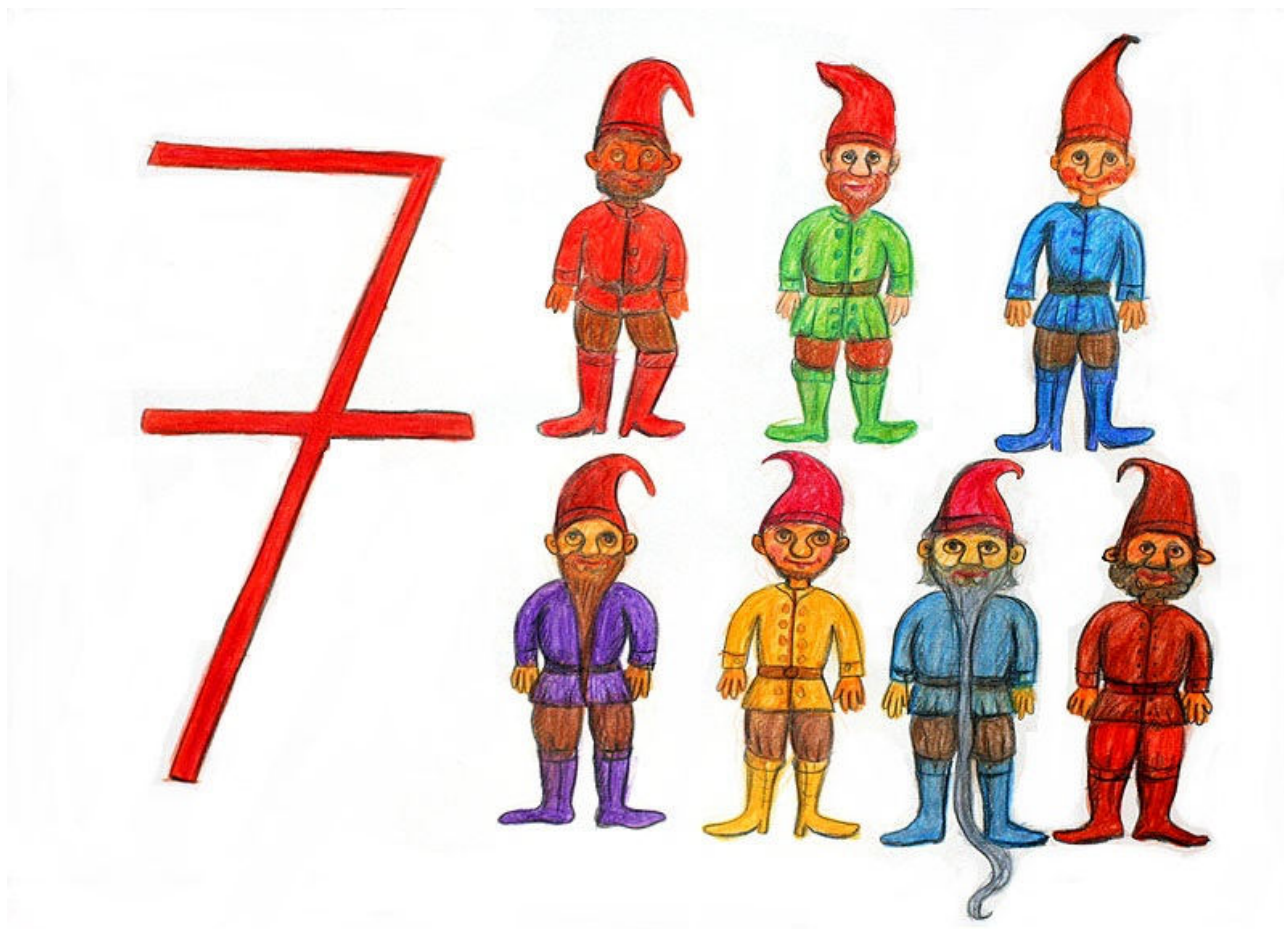
Takže jich tedy bylo sedm a jmenovali se: Prófa, Kejchal, Rejpal, Šmudla, Stydlín, Štístko a Dřímal.

Zase dostali obrázek, ale Horác už přemýšlel nad další záhadou. Představte si, že by dva lidé chtěli vzít sedm trpaslíků na výlet. Každý by šel někam jinam. Kolik by jich tak mohl každý vzít, kdyby si je rozdělili napůl? Horácovi bylo jasné, že jeden by musel vzít tři a druhý čtyři, protože trpaslíci se coby živé bytosti jinak dělit nedají. Kdyby dělil banány, dal by samozřejmě každému tři a půl, ale ne všechno jde krájet na půlky...

Horác o tom přemýšlel a všiml si, že některá čísla se dobře dělí na půl. Krásně jdou rozdělit dva pomeranče, čtyři pomeranče nebo šest pomerančů, ale ať se snažíte, jak se snažíte, když máte pomeranč jeden nebo tři, pět nebo sedm, vždycky potřebujete nůž, abyste tu hromádku rozdělili na dvě stejné poloviny. Jeden pomeranč je tam vždycky navíc a musí se rozkrojit.

Horác tak přišel sám na něco, co se běžně učí ve škole, a já vám prozradím, že ta čísla, která se dají hezky dělit mezi dva lidi, se jmenují čísla sudá a ta, která jen tak dělit nejde, kde potřebujete krájet, se jmenují čísla lichá. Dobře si to zapamatujete podle sudů. Sud byste jen těžko rozkrojili. Museli byste mít pilu,

ale bylo by to nanic, protože pak byste ho nemohli už pořádně použít. Sudy se nekrájí, a ta čísla, která krájení nepotřebují, jsou čísla sudá.

Sedmička vypadá jako křížek s čárkou nahoře nebo tak trochu připomíná kosu. Nevím, jestli každý z vás ví, jak taková kosa vypadá. Kosa se používala na sekání trávy, ale dnes má místo ní spousta lidí sekačku. Horálkovi mají samozřejmě ovečku, která se jmenuje Sekačka. Když se to píše ve větě, musí se napsat velké S, aby bylo vidět, že je to jméno. Jména vždycky píšeme s velkým písmenem a vy tak aspoň víte, jaký je rozdíl mezi sekačkou a Sekačkou (ta první má čtyři kolečka a ta druhá čtyři nožičky). Horác kosu zná, protože s ní tatínek sem tam seká trávu, kterou ovečka nespase. Kosa má nahoře dlouhou kovovou čepel, která je ostrá a seká se s ní tráva a občas se brousí brouskem. A pak má dlouhé dřevěné držadlo, jaké mají třeba hrábě, ale téhle tyči se správně říká kosiště a jsou na ní občas ještě postranní držátka, aby se celá ta kosa dobře brala do ruky. A pak taková kosa vypadá trochu jako sedmička.

Posekanou trávu ocení každý, zejména člověk malý, ať už je to malé děcko nebo trpaslík. Trpaslíci jsou hlavně v pohádkách, jsou staří, ale jsou malí jako děti a mají dlouhé vousy a už nikdy nevyrostou. Stejně jako se mezi lidmi občas narodí nějaký opravdový obr, může se narodit i trpaslík. Takový člověk je malý jako dítě, ale může být starý jako vaše babička. To, že nevyrostl, je nemoc. Samozřejmě takový lidský trpaslík, pokud je to pán, může mít doma holicí strojek a vůbec nemusí nosit vousy. Ale každý pohádkový trpaslík vousy má a má je také každý trpaslík sádrový. Sádroví trpaslíci se dávají jako ozdoba do zahrady, hlavně v Německu, kam je to autobusem z Čech jen kousek. Čechům se většinou trpaslíci tolik nelíbí, ale mnozí Němci si je kupují rádi.

Slovo trpasličí znamená také malý. Proto se třeba říká trpasličí králík. Je to opravdu malý králík, který už víc nevyroste. Není to žádný králík, který by patřil trpaslíkům, ani králík, který nosí dlouhé vousy, je to prostě králík prcek.

Horác odcházel s dalšími dětmi od trpaslíků a broukal si přitom: „Hej hou, hej hou, trpaslíci jdou.“

Otázky:

Povězte mi, jak se jmenuje ta slečna, která trpaslíkům vařila?

Víte, kolik pomerančů musí Sněhurka koupit, když jde nakupovat pro sebe a sedm trpaslíků?

Jak jinak se také říká berušce?

Osmička a chobotnice

Přišli k dlouhé budově, kde začínal pohádkový svět. U vchodu se jich paní zeptala, jestli znají nějaké zvíře, které má osm končetin? Končetina je slovo, které znamená ruce nebo nohy, ale u zvířátek jsou to většinou nohy.

Horác vyhrkl: „Pavouk.“ A trefil se.

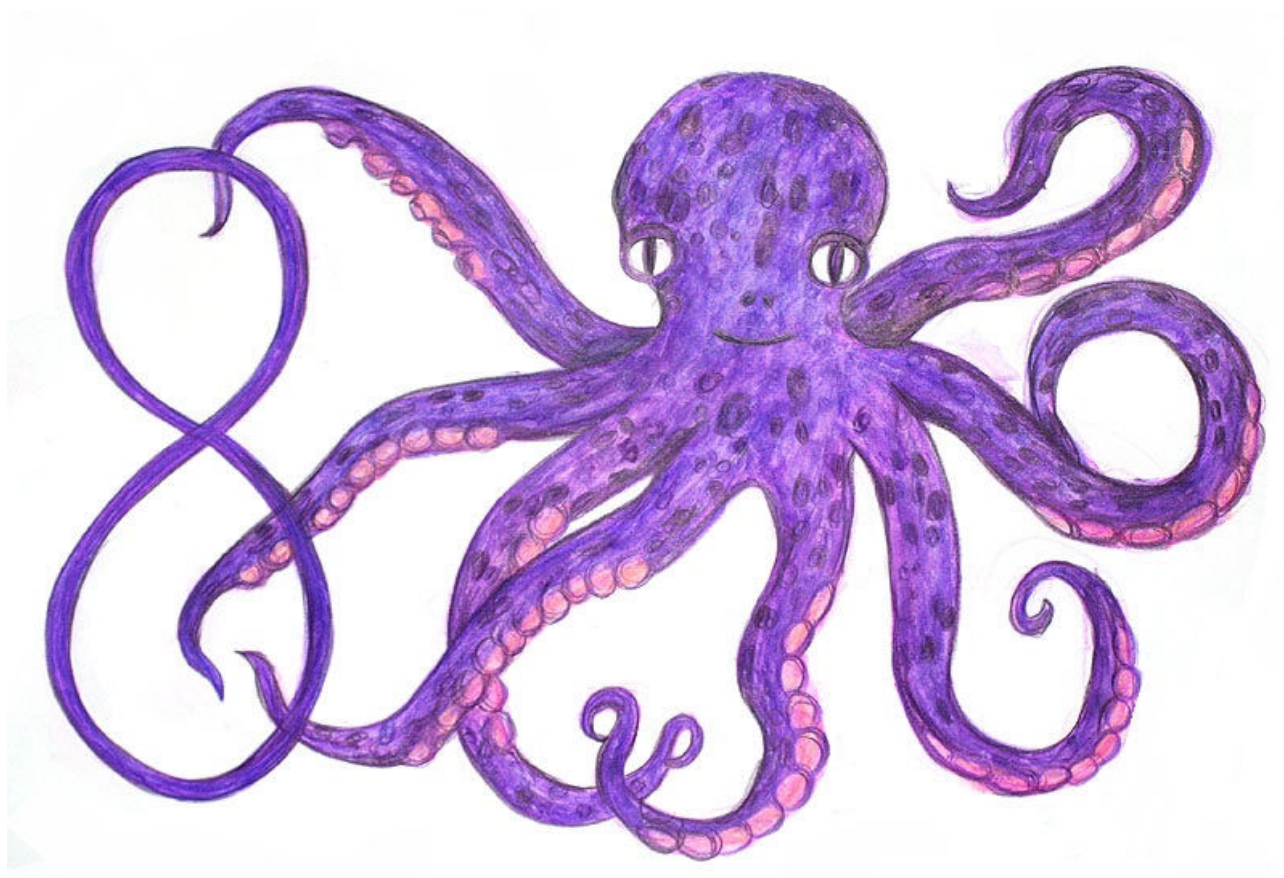
Nebylo to tím, že by si to uměl spočítat, ale protože věděl, že pavouk má nohou hodně a prostě to zkusil, ale povedlo se mu to a bylo to správně.

Dostal opět kartičku, se kterou vešel do budovy. Když se ale podíval na obrázek, zjistil, že osm končetin má ještě i jiné zvíře, které by ho vůbec

nenapadlo. Chobotnice! Jenomže těmto končetinám se neříká nohy, ale chapadla. Asi proto, že s nimi lze ledacos uchopit, zatímco takovou nohou toho moc nechytne.

Na tomhle obrázku byla dokonce i básnička a Horác si ji přečetl:

Jaké by to asi bylo mít tak osm paží?
Jedna ruka krájí šunku a ta druhá vaří.
Třetí ruka češe vlasy, čtvrtá hladí kočku,
pátá šátrá po ponožkách, šestá třídí čočku.
Sedmá ruka čistí zuby, osmá kreslí lvíce,
víte, kdo má tolik paží? Přece chobotnice.
Chapadel má sice osm, co však s nimi dělá?
Nekreslí a čočku nejí, ani vlasy nemá!
Ráda plave a též leze, je to přece snadné,
když ji drží osm paží, ze skály nespadne.

Chobotnice také nebyla na obrázku jen tak, veliká chobotnice vítala totiž všechny ty, kdo vstoupili do budovy, a hrála si s mořskou pannou. Obě koukaly z bazénku, který byl hned za dveřmi a na Horáce tu čekal hned další úkol. Na okraji bazénku, který měl představovat moře, ležela řada mušlí, které měly různý tvar. Horác měl mezi nimi najít perlorodku. Adélka, která vběhla do místnosti za ním, se smála, když začal pátrat po perle v něčem, co vypadalo jako veliká šnečí ulita. Dobře věděla, že perlorodka má dvě půlky, které se otevírají a zaklapávají jako třeba pusa. Právě perly jsou drahé a dělají se z nich různé šperky, ale to, co bylo v této mušli, byla jenom skleněná kulička.

Horác se ještě jednou podíval na obrázek s chobotnicí a vzpomněl si, že osmičku už viděl. Bylo to v zimě a kluci si na rybníku odhrabali sních – cestička, kterou tam odkryli, měla tvar osmičky, akorát že to byla osmička ležící na rybníku. Horác to ještě neví, ale já vám povím, že je moc důležité, abyste osmičku vždycky psali na výšku. Kdybyste náhodou udělali osmičku naležato, bude to totiž znamenat úplně něco jiného – je to znak, který znamená nekonečno. Když někdo umí opravdu dobře počítat, mohl by si sednout a psát na papír všechna čísla, která zná, a to opravdu dlouho. Jenomže lidé musí dělat i jiné věci, za chvíli by měl ten člověk třeba žízeň, musel by jít do práce nebo by byl ospalý a musel by si jít lehnout. Nemůže zkrátka počítat do nekonečna, někdy musí přestat, a tak lidé vymysleli ležatou osmičku – znamená to tak moc, že už se to jen těžko píše nebo představí, natož aby vás to ještě bavilo. Když si budete chtít představit něco, co nekončí, představte si třeba nekonečně dlouhou žvýkačku. Museli byste si ji cpát do pusy celý den a večer byste ji tam ještě pořád neměli celou. Když si budete něco takového představovat, akorát vás z toho rozbolí hlava. Navíc, co já vím, takovou žvýkačku nikdo neumí vyrobit a lidé na ni nemají ani dost velkou pusu. Kdyby se ale dělaly třeba obří žvýkačky pro velryby, mohla by taková dlouhatánská žvýkačka připadat nějakému klukovi nekonečná. Jenomže velryby si na žvýkačky nepotrpí.

U takové osmičky je problém, že je těžké říct, kde má začátek a kde konec. Když budete psát všechna ostatní čísla, která už Horác zná (1,2,3,4,5,6,7), každé někde začíná a někde končí. Kdybyste ale chtěli obtahovat osmičku, kterou už někdo napsal, můžete to dělat celý den. Osmička nikde nekončí a nikde nezačíná, proto některým připadá jako nekonečná. Proto také nikdo nebruslí na sedmičce nebo na pětce, to byste museli pořád jezdit tam a zase

zpátky, ale bruslí se na osmičce nebo na kruhu, na kterých jde jezdit pořád dokola hlavně na rybníku, který je zapadáný sněhem a který si musíte odhrabat, pokud se na něm chcete projet. Když píšete osmičku, je úplně jedno, kde začnete, stejně ji někde musíte spojit. Já ale začínám od prostředka a myslím, že je to docela dobrý způsob.

Horác už teď každopádně zná další číslo a já mám pár otázek.

Otázky:

Víte, jak vypadají přesýpací hodiny? Přece jako osmička. A jak takové hodiny fungují? Pokud to nevíte, tak se zeptejte rodičů.

Co se v takových hodinách přesypá? Dám vám na vybranou – tři možnosti. Buď je to voda, nebo je to písek nebo je to sníh. (Přemýšlejte, kdo kdy slyšel o vodě, kterou jde někam nasypat, voda přece teče!)

Víte, co se ještě dobře sype a co by šlo do takových hodin dát? Je to bílé, používá se to v kuchyni a není to sladké.

Sypkých věcí je samozřejmě spousta. Co ještě maminka používá v kuchyni a co se dobře sype? (Mouka, cukr, kakao...)

Víte, že některá slova mají dva významy? Slovo osmák může znamenat kluka, který chodí do osmé třídy, ale osmák degu je i zvířátko, které můžete vidět ve zverimexu.

Devatero hor

Před Horácem byla stěna, na které bylo nakresleno devět kopců a devět řek. Horác rychle pochopil, že se bude jednat o devítku, protože každá správná pohádka začíná slovy „za devatero horami a devatero řekami“. Někdo to tak kdysi dávno vymyslel, ostatním se to líbilo (nechali se inspirovat) a od těch dob se to tak v pohádkách píše. I kdyby to byla třeba pohádka *Sedmero krkavců*, stejně bude začínat za devatero horami. Jen si to poslechněte:

Za devatero horami a devatero lesy
a devatero řekami je stráň pokrytá vřesy.
Tam sedí sedm krkavců na velikém buku
a čtou si knížku o paní, co měla sedm kluků.

Z kluků se stali krkavci a z krkavců pak muži
a jeden pták si pomyslel: být krkavcem mě mrzí,
chtěl bych mít děvče, které by umělo péci vdolky,
ptáčice se mi nelíbí, mě přitahují holky.

Naštval tím svoji maminku, volala lékaře,
ten udělal test DNA, viděl, jak to v ní vře.
Krkavci potom povídá: nejsi zakletý kluk
a musím říct, že nechápu, proč ti to není fuk.

Mnohý kluk občas zatoužil být na chvíli pták,
podívat se do povětří a vzlétnout do oblak.
Krkavci chvíli vykládal, že lidé jenom chodí
a že mít křídla jako pták se podle něj dost hodí.

Starý doktor ho potěšil, pták vzlétl do nebe,
krkavčice tam letěla, vrazili do sebe,
pták nejdřív viděl hvězdičky a potom její krásu,
je jasné, jak to dopadlo, od tohoto času
krkavce začaly zajímat jen krkavčí holky
a je mu to úplně fuk, že neumí péct vdolky.

Pravda, je to úplně jiných *Sedmero krkavců*, než Horác znal a než asi znáte vy, ale důležité je, že žijí za devatero horami a devatero řekami.

Horác si devítku lehce zapamatoval, protože vypadá podobně jako šestka. Kdybyste si dali papír s devítkou vzhůru nohama, tak byste si ty dvě číslice mohli splést. Proto je důležité si pamatovat, že šestka má bříško dole a devítka nahoře. Devítka je vyšší číslo, a tak má bříško zkrátka výš.

Možná vás ale zajímá, co je to takový test DNA?

Je to moc složitá věc, ale já to zkusím říct jednoduše. Když se staví takové lego, má spoustu malých kostiček a ty dohromady vytvoří domeček. Každá věc se ale skládá z malinkatých dílků, které nejdou vidět jen tak okem. Na něco potřebujete silné brýle, na něco lupu, na něco mikroskop. Když se podíváte mikroskopem, můžete vidět malinké dílky, kterým se pak říká atomy. A ty se skládají ještě z menších kousků. Jsou mnohem menší než zrníčko písku. V každé maličké kostičce lega by se schovala spousta zrněk písku a v těch zase spousta atomů. Tak je to u věcí, které nežijí. U kamenů nebo u písku.

Lidé jsou ale živí a živé osoby jsou mnohem složitější než takové lego i než kámen. Skládají se z buněk, které jsou opravdu maličké. Ty buňky mají jádro (můžete si to představit třeba jako meruňku s pečkou). Meruňka má v sobě drobná vlákénka a lidské buňky v sobě mají také taková vlákénka, která se jmenují DNA. Každý z nás je úplně jiný. Když by někdo našel třeba jenom váš vlas a byl by to někdo opravdu chytrý, mohl by si ten vlas dát pod velice silný mikroskop a číst si v něm. Třeba by si takový vlas prohlédl a hned by poznal, že ho ztratil malý kluk. Nejčastěji se to ale zkoumá ze slin. Kdyby se třeba ztratilo malé miminko, které neumí mluvit a neumělo by říct, komu patří a přihlásili by se o něj dva dědečkové, mohl by jim takový učený pán oběma vzít sliny, vzít sliny i tomu miminku, zjistil by si, jak jsou si podobné a podle toho by poznal, komu to miminko patří.

Pták je samozřejmě vždycky jenom pták a lidé se mění v ptáky a zase obráceně jenom v pohádkách. Ale alespoň teď víte, že naše tělo je poskládané z tak malých dílků, že nejsou ani vidět.

Ještě vám musím říct, že za devatero horami a devatero řekami začínají české pohádky. Takové anglické pohádky většinou začínají slovy: Hodně, hodně daleko.... Je to možná tím, že v Anglii není moc kopců, a kdyby tam měl někdo dojít za devatero hor, dalo by mu to mnohem víc práce než u nás.

Devatero je docela staré slovo, a když půjdete do obchodu, neříkejte si o devatero housek. Prostě řekněte, že jich chcete devět.

Otázky:

Představte si, že máte devět housek a tři hladové lidi. Jak si ty housky rozdělí?

Jak byste rozdělili devět housek mezi dva lidi?

Víte, co je to devíticásá kočka? (Není to zvíře, ale bič, který má devět pramenů. Děti, které zlobí, dostanou někdy na zadek a v minulosti dostali výprask často i dospělí, kteří něco provedli. Dělalo se to hlavně u námořníků na lodích, když se třeba opili, porvali a rozbili přitom kus paluby, tak pak dostali přes záda devíticásou kočkou.)

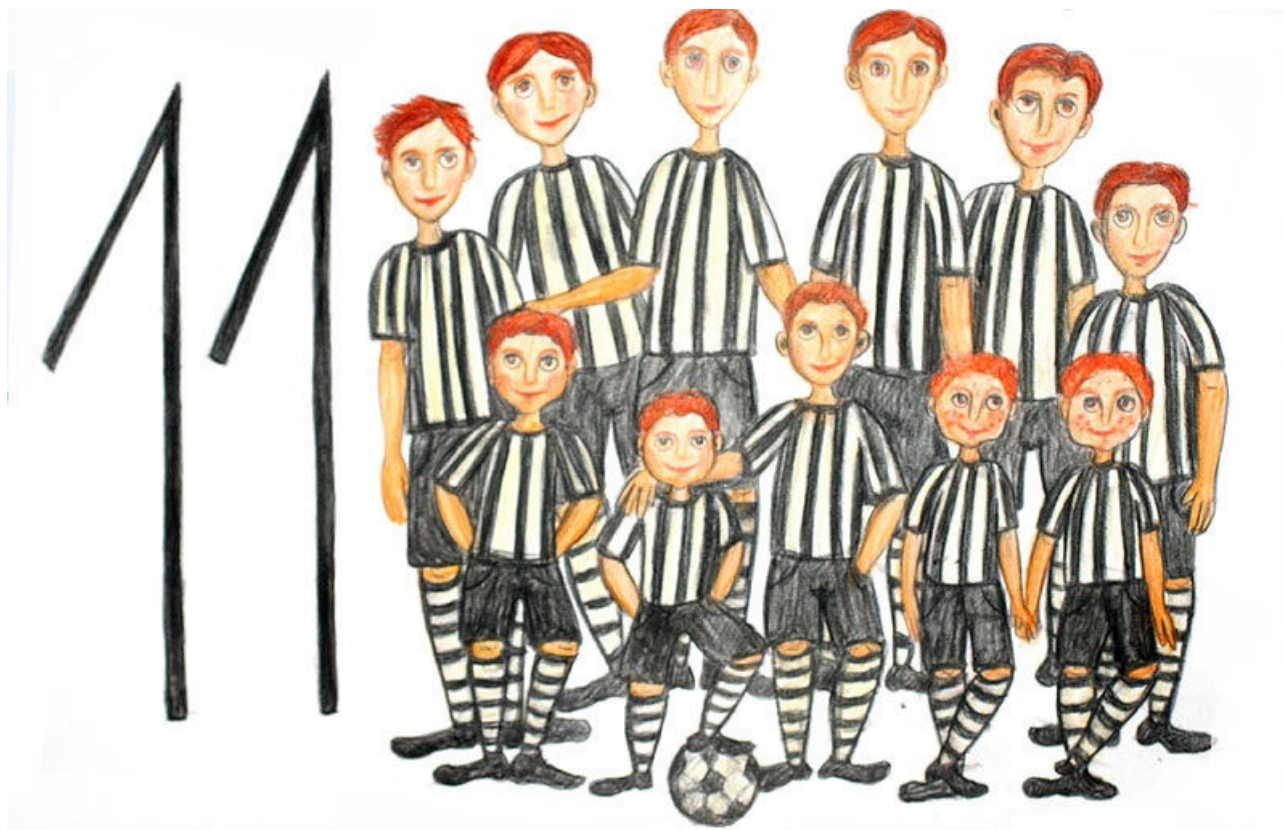
Horác si výlet opravdu užil. Ještě než se vrátil zpátky do autobusu, koupil si sušenku, za kterou zaplatil jedničkou s nulou, a paní prodavačka mu řekla: „Deset korun, prosím! Bylo to přesně, takže mu nic nevrátila a Horác teď už věděl, jak vypadá desítka. Ještě si přepočítal prsty na ruku a bylo jich kupodivu také deset – pět na levé a pět na pravé ruce. Horác měl ten den hlavu plnou čísel a plnou otázek.

V autobuse jim pak řidič dal ještě vybrat, jestli se chtějí dívat na pohádku, která se jmenovala Deset divů, film Klapzubova jedenáctka nebo na Dvanáct měsíčků. Horác se ten den naučil nakonec počítat až do dvanácti, ale na jeden den už toho počítání bylo asi dost.

Povím vám jen ještě, jak to s Horácem dopadlo. Začal chodit do školy a tam se pořád jen na něco ptal a ptal a ptal. Občas, když bylo hodně sněhu, do školy nešel a četl si na peci knížky a jenom někdy se stalo, že u nich usnul. Nikdo se už neodvážil říkat mu Hloupý Horác. Lidé mu naopak říkali vypočítavý Horác, protože všechno uměl vypočítat. I když to je samozřejmě úplně špatně. Když je někdo vypočítavý, znamená to, že to je liška podšitá a že vás podfoukne a udělá věci tak, aby se hodily jemu. Na první pohled to tak ani nemusí být zřejmé, ale takový člověk vás většinou umí pěkně naštvat. Nemusí to být ani člověk. Může to být třeba i medvěd. Třeba ti dva, co se potkali u Kolína. Ten větší byl pěkně vypočítavý a vždycky to dopadlo tak, že toho menšího nějak napálil, ošidil nebo využil.

Ale zpátky k Horácovi. Věřili byste, že se z tohoto kluka, který neuměl do pěti počítat, stal učitel matematiky? Takže kdyby se vám stalo, že byste šli do školy a váš učitel matematiky by se jmenoval Horác Horálek, mohl být to být právě on.

3. BAREVNÉ POHÁDKY

Sněhurka

Maminka jí říkala,
aby si nic nebrala
od cizích, zvláště od zlých bab,
co o tom slyšela rad!
A tak řekla: nechci, díky,
princ jí pak přinesl fíky,
donesl i azalku,
dala si ji na skalku.
Chtěla mu též něco dát,
a tak přišla na nápad,
upekla mu větrníky,
zbylo i na trpaslíky.

O Popelce

Nosí boty na zakázku,
i když chodí na procházku,
v obchodě jí nesednou,
na tu nožku nezbednou.
Pravou má než levou větší,
o to to má holka těžší.
To je její tajemství,
jenom princ o něm teď ví.

Šípková Růženka

Hodila se do gala
a pak málem zaspala.
Na zahradě mezi květy,
netušila, jak čas letí,
a to měla zasnuby,
vznikly z toho pomluvy.
Prý je zámek zakletý
a spí celé století,
přitom se tam konal bál
a princ si ji brzy vzal.

Zlatovláska

Zlatohřívák Zlatovlásku
pozval jednou na procházku,
on posváčil pampelišky,
ona pila vodu z číšky,
on si čechral ofinu,
ona jedla zmrzlinu.
Mají stejnou kadeřnici,
poznali se před měsíci,
od té doby výletují,
o účesech diskutují.

Čert a Káča

Káča měla hrozný sen,
unesl ji Lucifer,
zavlekl ji do pekla,
aby se tam upekla.
Ráno našla staré spisy,
prý ho vyhodili kdysi
z nebe, protože tam lhal
a ostatní pomlouval.
Ze vzteku teď straší děti
a děsí se, jak čas letí.
Jednou bude potrestán,
není žádný pekla král.

Vodník a víla

Nosí rudé botičky
a červené pentličky,
říkala mu lesní víla,
že prý někde pochytila,
že to letos bude v módě
sladit si doplňky rudě.
Sama nosí vlčí máky,
ty mu chtěla donést taky,
vodník řekl: „No to tak,
nevypadal bych jak chlap.“
Vzal si od ní pentličky,
dal jí za ně ředkvičky.

Malovaná chaloupka

Co napadne výtvarnici,
když si najde na polici
štětce a kelímky s barvou?
Najde si zábavu snadnou!
Namaluje perníčky
pro kluky i holčičky.
Dá je sušit na střechu,
Jeník páchá neplechu.
Měl dnes ale špatný lup,
protože si zlomil zub.
Mařenka hned pochopila,
že je paní nakreslila,
že je upéct neumí,
přece o ní kdekdo ví.

Jezerní panna

Včera ráno bylo hezky,
a tak Venda vyndal necky,
na stěžeň si plachtu dal,
vítr, ten ho ale hnál.
Neměl ani kormidlo,
je to prostě slonbidlo,
sice nosí tričko s pruhem,
zatím však plaval jen s kruhem,
za chvíli řval o pomoc,
bylo toho na něj moc.
Nádherná jezerní panna
pořádně mu vynadala,
že prý dělá hloupé chyby
a přitom jí plaší ryby,
láme škeble, trhá řasy
a ještě jí cuchá vlasy.
Pomohla mu, ale řekla,
že se ho pořádně lekla,
že už ho tu nechce vidět
a že by se měl dost stydět.

Jabloňová panna

Princ našel jabloň na louce,
zdálo se, že ten strom mluví,
probral se, omyl v potoce,
řek' si – to jen listy šumí.

Jabloň se ovšem zas ozvala
a znala jeho jméno,
a jak ho něžně šeptala,
srdce mu zahořelo.

Viděli ho mluvit se stromem,
volali pro doktora,
každý byl ihned přesvědčen,
že je jeho hlava chorá.

Princ ten strom ale miloval,
jeho listí i kvítka,
a když ho s láskou objímal,
ze stromu vyšla dívka.

V jabloni byla zakletá,
čekala na polibky,
ta stará jabloň stoletá
byla vězením dívky.

Ač nebyla to princezna,
zámku se ulevilo
a že se jim princ nezbláznil,
svatbou se oslavilo.

Ledová královna

Vysoko v horách zámek ční,
celý rok je tam bílo
a samo sebou každý ví,
co se tam přihodilo.

Žije tam hnusná babizna,
její srdce je z ledu
a to, jak má být strašně zlá,
vám popsat nedovedu.

Do zámku nikdo nechodí,
cesty zapadly sněhem,
vzdušný balon ho zásobí,
vznáší se nad vším ledem.

Jednou, když přišla obleva,
děvče tam zabloudilo,
uhnulo špatně doleva,
tak se to přihodilo.

Babice v zámku nebyla,
našla ji na sjezdovce
a dívenka se divila,
jezdila šusem z kopce.

Ta paní lyžím propadla,
o tom to celé je,
říká si ledu královna,
i v létě lyžuje.

Tato kniha je ZDARMA, ale pokud se Vám líbila, můžete za nás dát pár korun
na výsadbu stromů pro Eden Reforestation Project:

<https://edenprojects.org/>

Děkujeme.